

Sygn. akt VIII C 883/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa U. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko M. N.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 883/17

UZASADNIENIE

W dniu 20 lutego 2017 roku powód U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu M. N. powództwo o zapłatę kwoty 4.297,79 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność powstała w wyniku nie wywiązania się przez pozwanego z zawartej w dniu 1 września 1998 roku z Bankiem (...) S.A. umowy rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego. W dniu 26 stycznia 2016 roku na podstawie umowy o przelew wierzytelności, powód przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu umowy bankowej. **(pozew k. 4-5)**

Na rozprawie w dniu 14 czerwca 2017 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwany nie stawił się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożył w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. Mając powyższe na uwadze, Sąd wydał wyrok zaoczny. **(wzmianka o wydaniu wyroku zaocznego k. 39, potwierdzenia odbioru k. 37, k. 38)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 września 1998 roku pozwany M. N. zawarł z (...) Bankiem (...) S.A. Oddział Z. Filia Ł.-T. umowę rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego nr (...) - (...) - (...) - (...), na mocy której pierwotny wierzyciel otworzył dla pozwanego rachunek E. w walucie polskiej. **(umowa k. 6-6v, okoliczności bezsporne)**

W dniu 26 stycznia 2016 roku Bank (...) S.A. w W. zawarł z powodem U. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę o przelew wierzytelności m.in. wobec dłużnika M. N.. W załączniku nr 2 do umowy, o której mowa wyżej, wskazano, że zobowiązanie pozwanego wynika z umowy o nr (...), a jego wartość wyraża się kwotą 4.210,01 zł. **(umowa przelewu wierzytelności z dnia 26 stycznia 2016 roku k. 7-8, załącznik nr 2 k. 19, okoliczności bezsporne)**

W wystawionym w dniu 23 lutego 2016 roku zawiadomieniu powód wskazał, że nabył wierzytelność względem pozwanego, oznaczoną nr (...), opiewającą na kwotę 4.210,01 zł. **(zawiadomienie k. 24, okoliczności bezsporne)**

Do dnia wyrokowania pozwany nie uregulował zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem. **(okoliczność bezsporna)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. nie wykazał swojej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie. Powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanego wynikająca z zawartej przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem w dniu 1 września 1998 roku umowy rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego nr (...)- (...)- (...)- (...) w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie wykazał bowiem w żaden sposób, że przedmiotem umowy przelewu pomiędzy nim a Bankiem (...) S.A., z dnia 26 stycznia 2016 roku, choćby w założeniu miała być wierzytelność dochodzona od pozwanego. Wprawdzie strona powodowa załączyła do akt sprawy załącznik 2, który w myśl zawartej umowy cesji zawierał opis przelewanych wierzytelności, to jednocześnie z analizy tego załącznika nie można wysnuć wniosku, iż objęta nim wierzytelność wynika z przedmiotowej umowy (...). W załączniku tym źródło zobowiązania pozwanego zostało oznaczone unikalnym numerem ID nadanym przez Bank, który jednak w żaden sposób nie odnosi się do numeru umowy zawartej przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem. Również w wystawionym zawiadomieniu o zawarciu umowy cesji, mającym walor wyłącznie dokumentu prywatnego, powód wskazuje, że nabył wierzytelność oznaczoną nr (...), co nie pozwala na jakąkolwiek jej identyfikację i powiązanie z przedłożoną do akt sprawy umową (...).

Podkreślić w tym miejscu należy, że powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzytelności pieniężnych na dużą skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób bezsporny wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym określoną, konkretną wierzytelność, wobec wskazanej osoby.

W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył wierzytelność względem pozwanego wynikającą z umowy (...) z dnia 1 września 1998 roku. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanego wynikającą z przedmiotowej umowy (...), i że pozwany powinien zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń

faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyznowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwany ma obowiązek zapłaty na jego rzecz jako cesjonariusza kwoty
kwoty dochodzonej pozwem.

Jedynie na marginesie wskazać należy, że strona powodowa nie udowodniła również samego żądania pozwu. Uzasadniając roszczenie powód przedstawił wyłącznie umowę (...) z dnia 1 września 1998 roku, która jednak ma bardzo ogólnikowy charakter. Z umowy tej nie wynika w szczególności, aby pozwany miał możliwość zadłużania się w ciężar prowadzonego przez bank rachunku (czy to w ramach debetu, czy też linii kredytowej powiązanej z rachunkiem). Godzi się przypomnieć, że podstawowym celem umowy rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego jest przeprowadzanie rozliczeń pieniężnych i gromadzenie oszczędności. Wprawdzie umowa taka może przewidywać dla posiadacza rachunku możliwość zadłużania się, to jednocześnie opcja taka musi być wyraźnie wskazana w samej umowie. W przedłożonej do akt sprawy umowie brak jest jakiegokolwiek adnotacji w powyższym zakresie. Jednocześnie strona powodowa nie wykazała, w jaki sposób kształtowało się zadłużenie pozwanego, w jakiej dacie powstało, co jest jego źródłem. W sprawie nie wykazano także, w jakiej dacie postawiono całość zadłużenia pozwanego w stan wymagalności, a także od jakich kwot i za jaki okres naliczono pozwanemu należności odsetkowe. W świetle powyższych wątpliwości nie sposób uznać, że roszczenie powoda zostało udowodnione. Jego wysokość w świetle załączonych dokumentów jest niemożliwa do zweryfikowania. W niniejszej sprawie nie ulega zaś wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać, czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej.

Uzasadniając żądanie pozwu strona powodowa przedstawiła również częściowy wykaz wierzytelności do umowy przelewu wierzytelności. Jednakże tego rodzaju dokument nie może stanowić dowodu na istnienie zobowiązania pozwanego (tak co do zasady jak i co do wysokości). O czym była już mowa, jest to tzw. dokument prywatny, którego formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że zbywca (pierwotny wierzyciel) i nabywca złożyli oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa tego dokumentu, bez poparcia go odpowiednimi dokumentami źródłowymi, jest nikła, zwłaszcza jeśli uwzględnić okoliczność, iż oznaczonej w treści wykazu wierzytelności w żaden sposób nie można powiązać z przedłożoną do akt sprawy umową (...). Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84).

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało jednak o uwzględnieniu powództwa.

Z przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wynika bowiem, że sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w przepisie art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda zastępuje postępowanie dowodowe tylko wówczas,

gdy twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy przy tym wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Wprowadzone przez przepis art. 339 § 2 k.p.c. swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego (por. m.in. wyrok SA w Katowicach z dnia 10 września 2013 roku, I ACa 494/13, LEX nr 1378705; wyrok SN z dnia 31 marca 1999 roku, I CKU 176/97, Prok. i Pr. – wkł. 1999/9/30). Co przy tym oczywiste, poprzestanie na twierdzeniach pozwu co do okoliczności faktycznych nie oznacza, iż sąd nie jest uprawniony sięgnąć do złożonych wraz z pozwem dokumentów, zwłaszcza, gdy twierdzenia powoda zostały oparte na ich treści. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że twierdzenia wywiedzione w uzasadnieniu pozwu cechuje duża ogólnikowość. Powód wskazuje wprawdzie źródło swojego żądania (umowę z dnia 1 września 1998 roku) oraz wysokość zadłużenia pozwanego, to jednocześnie twierdzenie te są jedynymi, które powód powołuje na okoliczność zasadności swojego żądania. W ocenie Sądu lakoniczność przytoczonych w pozwie twierdzeń uprawniała do przyjęcia, iż budzą one wątpliwości, przy czym wątpliwość ta jest widoczna prima facie.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny oddalił powództwo w całości.

ZARZĄDZENIE

Doręczyć odpis wyroku zaocznego wraz z odpisem uzasadnienia pełnomocnikowi powoda.

SSR Anna Bielecka-Gąszcz